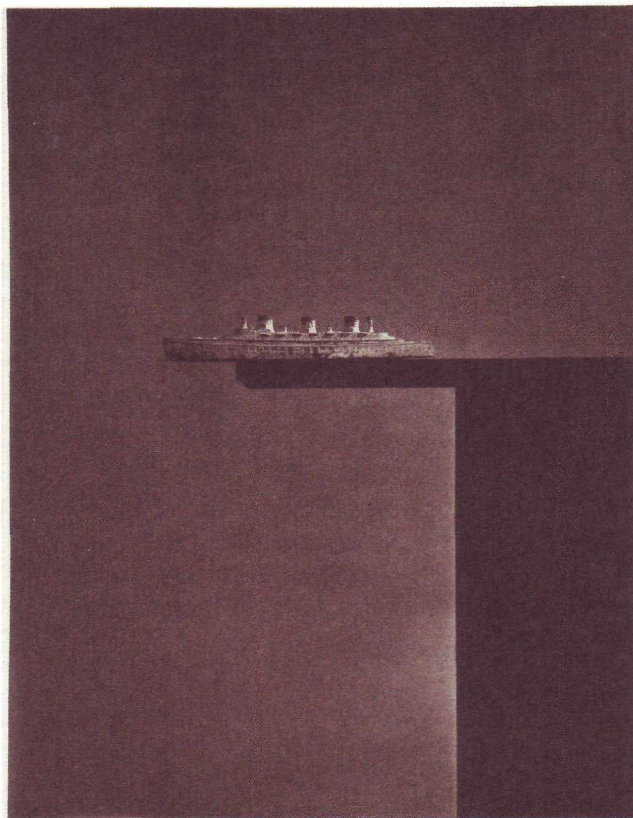

Åsa Stjerna

Ur *Min far tog aldrig körkort*
Fotogravyr 260 × 210 mm

Åsa Stjerna är född i Stockholm 1970. Studier vid Konstfack, Stockholm 1994–96, Konsthögskolan i Stockholm (projektelev på grafikavdelningen) 1999–2000, Konsthögskolan i Stockholm (specialelev för prof. Mari Rantanen) 2000–2001.

Separatutställningar i bl. a. Kungliga Biblioteket, Stockholm 2000–2001, Hanaholmens kulturcentrum, Helsingfors 2003.

Samlingsutställningar i bl. a. Galleri Jan Linder, Stockholm 1999, Kulturhuset, Stockholm 2001, Galleri Mejan, Stockholm 2001, Sveriges Allmänna Konstförening, Stockholm 2001, *Grafiktriennal XII*, Stockholm 2003, Cité Internationale des Arts, Paris 2003.

Stipendier: Arbetsstipendium på Grafikens Hus, Mariefred 2000, Konstakademiens ateljéstipendium på Cité Internationale des Arts, Paris 2003, Helge Ax-son Johnsons stiftelse, Stockholm 2003.

Representerad i bl. a. Kungliga Biblioteket, Stockholm, Hasselbladstiftelsen, Stockholms stads konstsamlingar, The British Museum, London.

I 2003 års portfölj från Föreningen för Grafisk Konst ingår en bild ur serien *Min far tog aldrig körkort*, fotogravyr 260 × 210 mm. Tryckt av koppartryckare Siv Johansson, Stockholm.

Ett långsamhetens monument.

Ett svindlande ögonblick, den stora atlantångaren balanserar på oändlighetens kant, sliten efter stormarna. Ett milt ljus belyser scenen. En väntan inför det ofattbara?

I Åsa Stjernas fotogravyrer upplever jag en sällsam stillhet. En stillhet och ömhet i betraktandet som är ovanligt för den snabba tid som pågår runt oss nu. Ett observerande av de små tingen och dessa tings minne. Att känna tiden och meditera över den. Känna undran eller sorg över den tid som går? Ett ovanligt betraktande kanske, men alldeles nödvändigt.

Åsa får här själv berätta om sitt konstnärliga arbete och om fotogravyren ur serien *Min far tog aldrig körkort*.

Lars Nyberg

»Grunden i mitt konstnärskap ligger nära stillebentraditionen, men i modern tappning. Jag använder huvudsakligen den fotografiska bilden som konstnärligt uttrycksmedel för mina arbeten.

Oftast tillverkar jag objekt själv för att sedan fotografera dem i olika iscensättningar, och överföra bilderna till fotografier eller fotogravyrer. Genom detta blir jag delaktig i hela den konstnärliga processen från idé till färdig bild.

Ett grundläggande tema i mina bilder rör sig kring minnet av och kring det som gått förlorat. Ett exempel på detta är bildserien *Ting: objekt i is*. Under flera år fryste jag in föremål i isblock som jag sedan fotograferade. Små, anspråkslösa ting, ibland så fragmentariska att det inte ens gick att uttyda deras betydelser. I isens transparenta men ändå så ogenomträngliga rum ville jag ge föremålen en egen rymd att framträda i och bli synliga mot. Tanken var att göra ett slags samling av minnestavlor. För på samma sätt som för länge sedan döda arter i en museisamling var det meningen att varje föremål i isserien skulle symbolisera en art. Konserverade av isen fick föremålen också stå som minnen över sig själva.

I serien *Min far tog aldrig körkort* har jag använt min avlidne fars leksaker och gjort

dem till huvudpersoner i en berättelse där texten har fallit bort och bara bilderna finns kvar. Ett ensamt lokomotiv utslungat i universum, en amerikaångare som sakta är på väg att glida ut mot stupet och sin egen undergång, ett litet flygplan som står innanför tre jättekolonner som skyddar men också omöjliggör en flygstart, är några exempel på bilder från serien. Leksakerna finns infogade i var sin berättelse, men får tillsammans stå som avtryck av den person som lekte med dem som barn.

Jag ser mina bilder som ett sätt att försöka gestalta det mänskligas berättelser, och mitt sätt att göra det är att gå via tingen.

Att arbeta med klassisk fotogravyr är att välja den långsamma vägen. Det finns inga genvägar runt denna teknik som har sina rötter i 1800-talets fotografi, och som använts av både en stockholmskildrare som Henry B. Goodwin, en klassisk fotograf som Paul Strand, men också en samtida konstnär som t.ex. Robert Mapplethorpe.

Enkelt beskriver kan man se fotogravyren som en fotografisk metod där man via ultraviolett belysning överför en fotografisk bild till ett ljuskänsligt gelatinpapper, som sedan förs över till en akvatintbelagd kopparplåt. Kopparplåten etsas sedan i fyra järnkloridbad av varierande styrka.

Resultat blir en fotografisk bild, möjlig att trycka som grafiskt blad. En stor mängd delstationer mellan det fotografiska negativet och det färdiga grafiska bladet, och där varje delstation innebär en stor teknisk problematik, gör att varje bild kräver en mycket lång arbetsrymd.

I en tid där effektivitet och rationalitet står som honnörsord blir fotogravyren därför ett slags monument över det som inte låter sig påskyndas, utan låter sig ta tid. «

Åsa Stjerna

Foto: Moona Björklund